

Σρτ Αγάπιος Παριανός Πιστός στο αρχιπέλαγος

«Απόφοιτος της μεγάλης σχολής των μότορσιπ», ο πλοίαρχος Σρτ Αγάπιος Παριανός έχει διαπλεύσει το Αιγαίο ουκ ολίγες φορές, σε μια μακρά και ζηλευτή ναυτική θητεία. Οι εποχές αλλάζουν, αλλά τα μυστικά της ναυτοσύνης περνούν από γενιά σε γενιά. Αποστάγματα μιας «γεμάτης» θαλασσινής κουβέντας με τον Ικαριώτη καπετάνιο του ΔΙΑΓΟΡΑΣ

Ο καπτά Αγάπιος Παριανός γεννήθηκε στην Ικαρία το 1960. Στα 20 χρόνια του αποφάσισε να ακολουθήσει το δρόμο των πιο πολλών νέων του νησιού, να γίνει ναυτικός. Ήταν μια εποχή με περιορισμένες επιλογές επαγγελματικής αποκατάστασης: ή στη θάλασσα ή μετανάστης. Ο τουρισμός ήρθε πολύ μετά. Ξεκίνησε ως τζόβενο στα μότορσιπ με την παραινηση του Βαγγέλη Μάναλη, «του μέντορά του», κι από κει μεταπήδησε στα πιο μεγάλα φορτηγά, με πρώτο πλοίαρχο τον Στέλιο Κούβαρη. Έπιασε ανθυποπλοίαρχος «αδίπλωτος», όπως συνηθίζονταν τό-

τε, έως το 1983 που συμπλήρωσε την απαραίτητη υπηρεσία και πήρε το δίπλωμα. Πρώτη φορά καπετάνεψε στο μότορσιπ ΣΑΜΟΣ, με δίπλωμα ανθυποπλοίαρχου. Στην Ικαρία εκείνα τα χρόνια ταξίδευαν το ΣΑΜΑΙΝΑ και το ΙΚΑΡΟΣ της ΑΝΤΕΣΙ. Όλα ήταν διαφορετικά. Οι απαιτήσεις των επιβατών πολύ λιγότερες, όπως και οι οικονομικές δυνατότητες. Σπάνια έπιανε κανείς καμπίνα, σχεδόν πάντα στο κατάστρωμα, ενώ οι μετακινήσεις γίνονταν μόνο από ανάγκη ή για κάποιο σκοπό. Τα φέρι όμως δεν επαρκούσαν για τη μεταφορά των χύδην φορτίων –αυτή ήταν δουλειά των μότορσιπ: φορτία κάθε εί-

δους, αδρανή υλικά, ξυλεία, σίδερα, τα πάντα. Στο ΣΑΜΟΣ έμεινε ως τα μέσα της δεκαετίας του '90. Όργαναν όλο το Αιγαίο, από τα Δωδεκάνησα και την Κρήτη ως τη Βόρεια Ελλάδα. Δεν υπήρχε νησί και λιμάνι που να μην είχε πιάσει έστω μια φορά. Ταξίδια που κρατούσαν ακόμα και μια βδομάδα.

ΜΟΤΟΡΣΙΠ ΚΑΙ ΤΣΙΜΕΝΤΑΔΙΚΑ

Στα λιμάνια τα μότορσιπ δένανε με τους κάβους. Όταν δεν υπήρχε καβωδέτης, πλησίαζαν πολύ κοντά στον ντόκο και πέταγαν μπαρούμα για να καπελώσουν την μπίντα, σαν λάσο. Ακόμα και με τα τσιμεντάδικα των

2.500 τόνων ακολουθούσαν την ίδια διαδικασία. Είχε μάθει από τον πεθερό του ότι μπορείς να βάλεις λεντιά πάνω στην καδένα, για να κρατήσεις την πρύμνη εκεί που τη θέλεις. Δεν το είχε κάνει ποτέ, μέχρι που μια φορά στο Λευκαντί τού είπαν να προσέχει γιατί εκεί που πήγαινε η πρύμνη ήταν ρηχά. Κουβαλούσαν ξυλεία από τον Πολιχνίτο της Λέσβου. Ήταν απλό: Έφεραν έναν κάβο από πρύμα, πέρασαν ένα συρματόσκοινο μέσα από το όκιο και τα έδεσαν μεταξύ τους. Όταν φουντάρανε τρία κλειδιά, κλειδώσαν το συρματόσκοινο με τον κάβο στην καδένα. Έτσι κρατήθηκε το πλοίο. Ήταν σαν να είχαν ένα ναύ- ▶